



# TVOJA VINA

MERCEDES RON

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NEW YORK TIMES

YOLIN

MERCEDES RON

TVOJA  
VINA

Preložila Katarína Kotriková

YOLi 

Mercedes Ron  
CULPA TUYA

Copyright © 2017, Mercedes Ron  
© 2017, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.  
Travessera de Gràcia, 47 - 49, 08021 Barcelona  
Translation © 2025 by Katarína Kotríková  
Cover design © Penguin Random House Grupo Editorial  
Photo credit © Thinkstock, Patricia J. Garcinuño  
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0078-0

*Mojej sestre Ro.*

*Ďakujem, že si sa so mnou hrávala,  
počúvala si ma, smiala si sa so mnou aj zo mňa  
a vždy si pri mne stála, keď som ťa potrebovala.*

# Prológ

Padal na nás mrazivý dážď, ale na tom nezáležalo, už na ničom nezáležalo. Vedela som, že sa všetko zmení, blížil sa koniec môjho sveta.

„Už nie je cesty späť.

Nemôžem sa ti ani pozrieť do tváre...“

Slzy mu nekontrolovateľne stekali po lícach. Ako som mu to mohla spraviť? Pohľadom sa mi zapichol do duše a roztrhal ju na márne kúsky.

„Neviem, čo povedať,“ priznala som v snahe ovládnuť paničku, ktorá sa ma zmocňovala závratnou rýchlosťou. Nerozišiel by sa so mnou, však?

Uprel na mňa oči plné nenávisti a opovrhnutia, ako by som to od neho nikdy nečakala.

„Skončili sme,“ šepol zlomene, ale rázne.

V sprievode tých dvoch slov sa môj svet ponoril do hustej, strašidelnej a osamelej tmy... do väzenia navrhnutého na mieru pre mňa, ktoré som si tentokrát zaslúžila.

# 1

## NOAH

Konečne som dovŕšila osemnásť rokov.

Spomínala som si na dni pred jedenástimi mesiacmi, keď som ustavične myslela na dosiahnutie plnoletosti, samostatné rozhodovanie sa a vytúžený odchod z domu. Veci sa však za ten čas neuveriteľne zmenili. Nielen, že som si zvykla na svoj nový život, navyše som si nevedela predstaviť bývať kdekoľvek inde. Dokázala som si nájsť miesto v novej škole aj v novej rodine.

Všetky prekážky, ktoré som musela prekonať, a to nielen počas týchto posledných mesiacov, ale od samotného narodenia, posilňovali moju osobnosť. Aspoň som si to myslela. Udialo sa toho veľa, nie vždy dobré veci, no myslela som len na tú najlepšiu: na Nicholasa. Kto mohol tušiť, že sa doňho zamilujem? Napriek tomu som ho milovala až po uši. Naučili sme sa spoznávať jeden druhého a spolunažívať ako pár, čo vôbec nebolo jednoduché, a pracovali sme na tom deň po dni. Medzi našimi protichodnými osobnosťami to často škrípalo, ale aj tak som ho šialene ľúbila.

Práve preto vo mne s blížiacou sa oslavou narodenín narastal smútok. Nick sa jej nemohol zúčastniť. Odišiel na pracovnú cestu do San Francisca, a tak som ho nevidela už vyše dvoch týždňov. Do konca výšky mu ostával posledný rok, a tak využíval každú pracovnú príležitosť, ktorú mu otec

ponúkol. Problémový Nick sa stal minulosťou. Jeho nová verzia dospievala spolu so mnou, zlepšovala sa, ale napriek tomu som cítila strach z toho, že sa náhle vráti do starých koľají.

Obzerala som sa v zrkadle. Vlasy som si vypla do voľného vysokého drdola, ktorý dokonale pasoval k bielym šatám – tie som k narodeninám dostala od mamy a Willa. Mama to s narodeninovou oslavou naozaj prehnala. Podľa nej išlo o poslednú príležitosť, ako si užiť rolu matky, keďže o týždeň som mala maturity a po lete ma čakalo sťahovanie sa na výšku. Poslala som prihlášky na viaceré univerzity, ale nakoniec som sa rozhodla pre Kalifornskú univerzitu v Los Angeles. Už som prežila dostatok zmien a sťahovaní, a tak som sa nechcela presúvať do iného mesta a bývať ďaleko od Nicka. On študoval na tej istej škole a hoci som vedela, že po jej skončení sa pravdepodobne presťahuje do San Francisca a bude pracovať v otcovej novej firme, rozhodla som sa užívať si prítomnosť a nerobiť si starosti z ďalekej budúcnosti.

Vstala som od toaletného stolíka, a než som si na seba navliekla šaty, pohľad mi padol na jazvu. Prstom som si prešla po navždy poznačenej pokožke na svojom bruchu a prebehol mnou mráz. Akoby som opäť začula ten výstrel, ktorý ukončil život môjho otca, a musela som sa zhlboka nadýchnuť. Nikomu som nepovedala o svojich nočných morách ani o strachu, ktorý sa ma zmocňoval pri každej spomienke na ten deň. Ani o tom, ako mi srdce poskočí pri každom hlasnejšom zvuku. Nechcela som priznať, že otec mi spôsobil ďalšiu traumú. Kvôli nemu som nemohla spať bez zažatého svetla, inak to bolo len v Nickovej prítomnosti. Nemienila som dať najavo, že v noci ma prenasleduje nepokoj a obraz otcovho nehybného tela, spomienka na jeho krv na mojej tvári. Nechávala som si to pre seba rovnako ako fakt, že sa moja trauma ešte prehĺbila, a naďalej som žila v zajatí obáv vytvorených tým mužom. Naopak, mama sa svojho skrytého

strachu zbavila a pôsobila pokojnejšie než kedykoľvek predtým. Teraz už bola konečne šťastná a slobodná. Mňa však ešte čakala dlhá cesta.

„Stále nie si oblečená?“ prihovoricel sa mi hlas, ktorý ma vždy dokázal rozosmiať.

Otočila som sa a pohľad na Jennu mi na tvári vyčaril úsmev. Moja najlepšia kamarátka vyzerala úžasne ako vždy. Nedávno si ostrihala svoju dlhú hrivu a vlasy mala teraz pod pleciami. Snažila sa ma presvedčiť na rovnaký strih, ale Nicholasovi sa moje dlhé vlasy páčili. Siahali mi už takmer po pás, ale aj tak som s nimi bola spokojná.

„Už som niekedy povedala, ako ti závidím ten pevný zadok?“ podišla ku mne a capla ma po ňom.

„Si blázon,“ vzala som šaty a prevliekla si ich cez hlavu. Jenna zamierila k trezoru pod policou na topánky. Nebol zamknutý na kód, pretože som ho nepoužívala, ale odkedy ho Jenna objavila, skrývala si v ňom všemožné predmety. Odrazu vytiahla fľašu šampanského a dva poháre.

„Pripime si na tvoju dospelosť,“ navrhla, zatiaľ čo do pohárov nalievala šumivý nápoj. Usmiala som sa. Vedela som, že mama by ma za to zabila, ale koniec koncov svoje narodeniny som predsa musela osláviť.

„Na nás,“ dodala som.

Štrngli sme si a odpili si zo sektu. Bol výborný. A aby nie, veď jedna fľaša značky Cristal stála tristo dolárov. Jenna vždy všetko robila vo veľkom, na podobný luxus bola zvyknutá a nikdy jej nič nechýbalo.

„Tie šaty sú bohovské,“ vyhlásila očarene.

Usmiala som sa a pozrela sa na seba do zrkadla. Šaty boli skutočne nádherné, biele, obtiahnuté a s jemnou čipkou, ktorá mi siahala až po zápästia a na bledej pokožke vytvárala rôzne geometrické vzory. Topánky boli tiež super a vďaka nim som sa výškou takmer vyrovnala Jenne oblečenej vo volánových šatách bordovej farby.



„Dole je milión ľudí,“ zahlásila a odložila pohár na stôl. Ja som spravila pravý opak: vzala som ten svoj a naliala do seba celý jeho obsah.

„Nehovor!“ znervóznela som. Odrazu som nemala dost kyslíka. Šaty boli príliš napasované a nemohla som v nich voľne dýchať. Jenna ma chvíľu pozorovala a šibalsky sa usmiala.

„Na čom sa smeješ?“ odvrkla som a závidela jej tú uvoľnenosť.

„Na ničom. Viem, ako neznášaš podobné situácie, ale upokoj sa,“ podišla ku mne, „postarám sa, aby si si to poriadne užila.“ Usmiala sa a pobožkala ma na líce.

Vdačne som jej úsmev opätovala. Môj priateľ síce oslavu zmeškal, ale aspoň som pri sebe mala svoju najlepšiu kamošku.

„Ideme?“ navrhla a napravila si šaty.

„Mám na výber?“

Prerobili celú záhradu. Moja mama úplne zošalela. Prenajala obrovský biely stan, ktorý zabral celý dvor. Nachádzalo sa v ňom množstvo balónov, okrúhlych ružových stolov a honosných stoličiek, pomedzi ktoré pobehovali čašníci v oblekoch a s motýlikmi. Na jednom konci sa nachádzal bar s ponukou rozmanitých nápojov a vedľa neho sa tiahli dlhé stoly zapratané táckami s jedlom, ktoré zabezpečila caterinová spoločnosť.

Vôbec sa to ku mne nehodilo, ale vedela som, že mama mi odjakživa chcela usporiadať veľkú narodeninovú oslavu. Vždy sme žartovali práve o oslave mojej osemnástky a odchode na vysokú školu. Predstavovali sme si, čo všetko by sme objednali, keby sme vyhrali v lotérii... A nakoniec sme v nej aj vyhrali! Napriek tomu to bolo prehnané.

Len čo som prišla do záhrady, všetci skríkli a zablahoževali mi, akoby som o nich predtým nevedela.

„Všetko najlepšie, Noah!“ mama ma objala a vzápätí sa za ňou vytvoril rad gratulantov. Prišli všetci moji kamaráti zo školy spolu so svojimi rodičmi, ktorých si obľúbila aj moja mama, niekoľkí susedia a Williamovi kamaráti. Znervóznela som a pohľadom som podvedome pátrala po Nicholasovi. Len on ma totiž dokázal upokojiť. Vedela som však, že je v inom meste, mali sme sa stretnúť až o týždeň, v deň mojej maturity, ale malá časť zo mňa stále dúfala.

Hostí som vítala viac než hodinu, keď ma Jenna konečne zachránila a potiahla ma k baru rozdelenému na dve časti: jedna pre osoby mladšie ako dvadsaťjeden rokov a druhá pre rodičov.

„Máš svoj vlastný koktejl,“ oznámila mi.

„Mame už definitívne preplo,“ odvetila som, kým nám čašník pripravoval nápoje. Široko sa pri tom usmieval a len-len že nevybuchol do smiechu. Musel ma považovať za totálnu snobku.

Pri pohľade na hotový nápoj ma skoro porazilo. Čašník mi totiž podal pohár na martini s okrajom oblepeným farebným cukrom, naplnený krikľavoružovou tekutinou a s jahodou na ozdobu. Na spodnej časti pohára sa nachádzala stužka, na ktorej bolo perlami vytvorené číslo osemnásť.

„Niečo tomu chýba,“ poznamenala Jenna, potajomky vytiahla ploskačku a obom nám tie nápoje okorenila. Musela som si dávať pozor, aby som sa týmto tempom neopila už pred polnocou.

Objednaný dídžej hral pomerne dobre a všetci sa skvele bavili. Jenna ma donútila ísť s ňou na parket a spoločne sme skákali ako pomätené. Leto sa blížilo a dávalo o sebe vedieť, z toho tepla mi bolo doslova na umretie.

Lion nás pozoroval zo vzdialenej časti tanečného parketu. Opieral sa o stĺp a sledoval, ako Jenna vrtí zadkom. Zasmiala som sa a unavená som ju nechala na parkete s ostatnými.

„Nudíš sa?“ zastala som pri Lionovi.

Veselo sa na mňa usmial, hoci v očiach, neustále upretých na Jennu, sa mu zračili starosti.

„Mimochodom, všetko najlepšie,“ povedal, keďže sme dovtedy nemali čas prehodiť spolu ani pár slov. Bolo zvláštne vidieť ho tam bez Nicka. Lion nepoznal takmer nikoho z našej triedy. Rovnako ako Nick, aj on bol od nás o päť rokov starší. Moji spolužiaci boli oveľa menej vyspelí a ne-prekvapovalo ma, že s nami nechceli chodiť von.

„Ďakujem,“ odvetila som. „Hovoril si s Nickom?“ zovrela mi žalúdok. Nezavola mi, ani mi nenapísal.

„Včera mi spomínal, že má roboty vyše hlavy, že ho nenechajú ani sa v pokoji naobedovať, ale napriek tomu mi stíhol povedať, aby som z teba nespustil oči,“ dodal s úsmevom.

„Áno, vidím, že z niekoho nedokážeš spustiť oči,“ nasledovala som jeho pohľad k Jenne. Tá sa k nám otočila, a tým mu na tvári vyčarila šťastný úsmev. Bola do Liona neodvolateľne zamilovaná. Keď u mňa prespávala, do noci sme sa rozprávali o tom, aké sme mali šťastie zamilovať sa do dvoch blízkych kamarátov. Z prvej ruky som vedela, že Jenna nikdy nebude ľúbiť nikoho iného než Liona, a tešilo ma vidieť, že on to cítil rovnako. V tom čase som už Jennu zbožňovala, vždy stála pri mne a konečne som pochopila, ako má vyzeráť skutočná kamarátka. Nebola žiarlivá ani pomstychtivá ako Beth v Kanade a okrem toho by mi nedokázala ublížiť, aspoň nie schválne.

Jenna k nám podišla a vášnivo Liona pobozkala. On ju láskyplne objal okolo pása a ja som od nich odstúpila, zaplavená nečakaným smútkom. Chýbal mi Nick, chcela som, aby bol so mnou, potrebovala som to. Opäť som sa pozrela na mobil, ale nenašla som ani jednu správu, ani neprijatý hovor. Začalo mi to prekážať, jedna správa by mu totiž nezabrala viac než pár sekúnd. Čo sa s ním dialo?

Prišla som k baru, pri ktorom nalievali alkoholické drinky tým pár dospelým, ktorí stále zostávali na párty. Stál tam ten

istý barman, ktorý predtým pripravoval moje ružové kokteily. Posadila som sa oproti nemu a premýšľala, ako sa mu zalíškať a presvedčiť ho, aby mi nalial alkohol.

„Som príliš odvážna, ak si vypýtam niečo, čo nie je ružové a obsahuje niečo ostrejšie?“ tušila som, že ma pošle kade ľahšie.

Na moje prekvapenie, len čo si overil, že sa nikto nepozera, mi nalial za pohárik priehľadnej tekutiny.

„Tequila?“ spýtala som sa s úsmevom.

„Keby niečo, ja som to nebol,“ obzeral sa okolo seba.

Zasmiala som sa a rýchlo som vypila obsah pohárika. Poriadne mi rozpálil hrdlo, napriek tomu však chutil dobre. Otočila som sa a zahliadla, ako Jenna ťahá Liona do tmavého kúta stanu. Deprimovalo ma vidieť ich bozky a objatia.

*Prekliaty Nicholas Leister, prečo ťa neviem dostať z hlavy ani na minútu?*

„Ešte jeden?“ navrhla som čašníkovi. Uvedomovala som si nesprávnosť svojho konania, ale bola to predsa moja párty a mala som právo osláviť ju po svojom, no nie?

Chystala som sa vypiť aj druhý pohárik, no odrazu ma ktosi zastavil a vytrhol mi ho z ruky.

„Dnes si toho už asi vypila dosť,“ ozval sa akýsi hlas. Jeho hlas. Zdvihla som pohľad a tam stál: Nick. Odetý v oblekových nohaviciach a bielej košeli, s vlasmi mierne rozstrapatenými, pričom v belasých očiach mu žiarili rôzne pocity, nad ktorými však prevládalo šťastie.

„Panebože!“ vykrikla som a zakryla si ústa rukami. Na tvári sa mu zjavil úsmev, ktorý odrážal ten môj. O sekundu nato som sa mu hodila do náručia. „Prišiel si!“ tešila som sa s lícom pritisnutým k jeho, silno som ho objímala, nasávala jeho vôňu a konečne som bola sama sebou. Pevne ma objal a ja som sa mohla znova slobodne nadýchnuť! Bol so mnou!

„Chýbala si mi, Peha,“ zašepkal mi do ucha a následne

ma pobožkal. Tým prebudil všetky moje nervové zakončenia. Po štrnástich dlhých dňoch som konečne cítila jeho pery a dotyky.

Odtiahol sa a dychtivo si ma premeral. „Si nádherná,“ zamrmľal chrapľavo a privinul si ma bližšie k sebe.

„Čo tu robíš?“ vyzvedala som v snahe ovládnuť túžbu po bozkoch. Uvedomovala som si, že tu sme nič podobné nemohli robiť. Boli sme totiž na verejnosti a v prítomnosti našich rodičov. Znervóznela som.

„Tvoje narodeniny som si nemohol nechať ujsť,“ premeral si ma, až som cítila, ako to medzi nami iskrí. Odkedy sme začali randiť, neboli sme tak dlho odlúčení. Už som si zvykla na jeho každodennú prítomnosť.

„Ako sa ti podarilo prísť?“ zamumlala som mu do hrude. Nemohla som ho totiž prestať objímať.

„Ani sa nepýtaj,“ pobožkal ma na vrch hlavy. Zacítila som jeho parfum a rozochvela sa.

„Pekná oslava,“ vysmial sa mi.

Urazene som sa naňho pozrela. „Nebol to môj nápad.“

„Veď ja viem,“ usmial sa.

Srdce mi zaplavila radosť. Ten jeho úsmev mi neskutočne chýbal.

„Chceš ochutnať môj kokteil à la Noah?“ otočila som sa k barmanovi, ktorý ma začul a pustil sa do práce.

„Máš aj vlastný kokteil, Peha?“ zamračil sa na ružový nápoj ozdobený jahodou.

Jeho znechutený výraz ma rozosmial.

„Tak ho teda vyskúšam...“ Bez námietok ho vypil, hoci chutil ako roztopené cukríky.

Nedokázala som skrotiť svoj úsmev a radosťou som nakazila aj jeho. Pritiahol si ma k sebe a perami sa priblížil k môjmu uchu. Vzápätí sa mi nimi jemne obtrel o krk a už tento jediný dotyk stačil, aby sa mi zatajil dych.

„Chcem ťa pretiahnuť,“ vypadlo z neho zrazu.

Rozochveli sa mi kolená. „Tu nemôžeme,“ zašepkala som a snažila sa zachovať pokoj.

„Dôveruješ mi?“ opýtal sa.

Stačilo sa mu pozrieť do očí a odpoveď bola jasná. Očarujúco sa na mňa usmial.

„Počkaj ma v zadnej časti záhrady pri bazéne,“ rýchlo ma pobožkal na pery. Než stihol odísť, chytila som ho za predlaktie.

„Ty nejdeš so mnou?“ zľakla som sa.

„Nikto predsa nesmie tušiť, čo sa chystáme robiť, láska,“ priznal so šibalským úsmevom.

Zamieril k ostatným hosťom a sebavedomie z neho len tak sršalo. Niekoľko sekúnd som ho pozorovala a v bruchu ma štekli motýliky. Nechcela som si priznať strach z toho, že tam pôjdem sama a potme.

V snahe ovládnuť zrýchlený dych som z baru vzala pohárik a kopla do seba jeho obsah. Alkohol ma na chvíľu upokojil. Zhlboka som sa nadýchla a zamierila k bazénu, ktorý sa nachádzal bokom od stanu a oslavy. Kráčala som popri ňom a snažila sa doň nespadať, mierila som k malému domčeku za ním. Obklopovalo ho niekoľko stromov, medzi ktoré ku mne doliehal zvuk morských vln narážajúcich na útes pod domom. Oprela som sa o zadnú stenu domčka, započúvala sa do hluku prichádzajúceho z oslavy a snažila sa zachovať pokoj.

Nervózne som zavrela oči a konečne ho začula vo svojej blízkosti. Perami sa zmocnil tých mojich tak rýchlo, že mi nedal čas čokoľvek povedať. Otvorila som oči a stretli sa nám pohľady. Ten jeho hovoril za všetko.

„Nedokážeš si predstaviť, ako mi toto chýbalo,“ chytil ma za krk a jemne ma bozkával.

Doslova som sa mu roztopila v náručí.

„Bože! Nevedel som sa ťa dočkať,“ vyhlásil a rukami mi prešiel po tele, zatiaľ čo nosom mi pohládzal krk.

Pritiahla som si ho za šiju bližšie k sebe a donútila ho pobožkať ma. Tieto bozky už boli naliehavejšie, pálili ako oheň, zatiaľ čo sa nám spájali jazyky aj telá. Túžila som sa ho dotýkať, cítiť jeho pokožku pod prstami.

„Chýbal som ti, Peha?“ pohladel ma po líci a pozeral sa na mňa, akoby som ja bola jeho darček a nie naopak.

Pokúsila som sa prikývnuť, ale môj zrýchlený dych ma donútil vzdychnúť, najmä po tom, čo sa perami začal dotýkať môjho krku.

„Už nikam nepôjdem,“ oznámil mi pomedzi bozky.

Sucho som sa zasmiala. „To nezáleží na tebe.“

Zadíval sa na mňa. „Zoberiem ťa so sebou, nech už pôjdem kamkoľvek.“

„To znie romanticky,“ odvetila som, pobožkajúc ho na sánku.

Nick mi rukami objal tvár. „Hovorím vážne, chýbala si mi.“

Opäť som sa zasmiala, no umlčal ma bozkom plným neviazanej vášne.

„Chcem z teba strhnúť tie prekliate šaty,“ zavrčal a vyhrnul mi ich až na pás. Vzápätí si moju obnaženú pokožku premeral roztúženým pohľadom, ktorého intenzitu znásobila vzdialenosť a dĺžka nášho odlúčenia.

„Miloval by som sa s tebou celú noc.“ Prstami zachytil gumičku na mojej spodnej bielizni.

Okamžite som sa zachvela.

„Mám prestať?“ opýtal sa ma. „Zobral by som ťa k sebe, ale predpokladám, že by si im tu chýbala.“

„Predpokladáš správne,“ zahryzla som si do pery. Nikdy som to v podobných podmienkach nerobila, ale nechcela som čakať. Nick ma pritlačil k stene, až som zacítila mieru jeho vzrušenia.

„Bude to rýchle, nikto sa o tom nedozvie,“ uistil ma.

Prikývla som a vtedy mi stiahol nohavičky a nechal ich spadnúť na zem.

Ťahala som mu uzol kravaty, až kým som mu ju neuvolnila.

„Chcem ťa vidieť,“ opatrne ma odtisol. Nežne sa usmial a naviedol si jednu svoju ruku na šiju. Druhou som mu rozopínala nohavice a pozorovala jeho reakciu. Vábivo sa na mňa usmial, zrenice mal rozšírené a naplnené množstvom emócií. Pobožkal ma a vzápätí do mňa vnikol. Už niekoľko mesiacov som užívala antikoncepcčné tabletky, a tak som si bez akýchkoľvek prekážok mohla naplno vychutnať jeho prítomnosť vo svojom vnútri. Z úst mi unikol tichší výkrik, a tak mi ich rýchlo zakryl rukou.

„Nemôžeš robiť hluk,“ upozornil ma nehybne.

Nervózne a strnulo som prikývla. Opäť sa začal hýbať, najprv pomaly a pozvoľna zvyšoval tempo. Potešenie vo mne postupne rástlo s každým jeho vniknutím a jeho ruka sa z mojich úst presunula tam, kde som po tom túžila najviac.

„Nick...“

„Vydrž...“ pevne ma držal za stehná. Zavrela som oči v snahe ovládnuť sa. „Spolu...“ zašepkal mi do ucha.

Zubami sa zmocnil mojej spodnej pery. Uhryzol ma a rozkoš vo mne sa naďalej stupňovala. Už som to nemohla vydržať. Môj slasťný výkrik utlmil bozkom. Vtom som zacítila, ako celý ustrnul, následne hlasno vzdychol a pridal sa ku mne na ceste k vrcholu.

Zaklonila som hlavu, snažila som sa upokojiť si dych, zatiaľ čo Nicholas ma stále držal v náručí.

„Lúbim ťa, Nick,“ vyhlásila som a stretli sa nám pohľady.

„Nie sme stavaní na odlúčenie,“ odpovedal.



## 2

### NICK

Neskutočne mi chýbala! Dni akoby boli nekonečné, nehovoriac o dĺžke týždňov. Aby mi dovolili odísť skôr, musel som každý deň odpracovať dvojnásobok hodín, ale stálo to za to.

„Si okej?“ opýtal som sa zadýchane. Nikdy predtým sme takto nerobili. S Noah som sa ovládal, správal som sa k nej, ako si zaslúžila, ale tentokrát som nemohol čakať. Zastúžil som po nej, len čo som ju prvýkrát zbadal.

Stretli sa nám pohľady a na tvári sa jej zjavil obrovský úsmev.

„Bolo to...“ začala, ale umlčal som ju bozkom. Báľ som sa toho, čo chcela povedať, premohla ma totiž túžba. V ten večer vyzerala famózne, lepšie než kedykoľvek predtým, jej šaty ma privádzali do šialenstva.

„Šialene ťa ľúbim, vieš o tom?“ pevne som ju objal.

„Ja ťa ľúbim viac,“ odvetila a vtedy som si všimol drobné stopy po krvi na jej ústach.

„Ublížil som ti,“ pohladil som jej spodnú peru a zotrel z nej malú červenú kvapku. Doriti, som necitlivý idiot. „Je mi to ľúto, Peha.“

Prešla si po tom mieste jazykom a neodvracala odo mňa zrak.

„Bolo to iné,“ odvetila. A mala pravdu.

Odstúpil som a zapol som si nohavice. Cítil som sa previniť: Noah si zaslúžila robiť to v posteli a nie opretá o stenu.

„Čo ti je?“ opýtala sa ustarostene.

„Nič, prepáč,“ opäť som ju pobožkal. Stiahol som jej šaty a pokúšal sa ovládnuť chuť zopakovať si to. „Všetko najlepšie,“ poprial som jej a z vrečka som vytiahol bielu krabičku.

„Priniesol si mi darček?“ nadchla sa. Bola taká sladká a dokonalá... Jediný pohľad na ňu mi na tvári vyčaril úsmev, jediný dotyk ma dokázal neskutočne vzrušiť...

„Neviem, či sa ti bude páčiť,“ odrazu som znervóznel.

Oči sa jej pri pohľade na krabičku rozšírili prekvapením. „Cartier? Zbláznil si sa?“

Zamračene som pokrútil hlavou a čakal, kým ju otvorí. Len čo zložila viečko, v tmavom vnútri krabičky sa zalesklo strieborné srdiečko. Odrazu sa usmiala a mne zo srdca spadol kameň.

„Je nádherné!“ vykrikla a dotkla sa ho prstami.

„Odteraz budeš mať moje srdce pri sebe, nech si kdekolvek,“ pobožkal som ju na líce. Bola to tá najgýčovejšia vec, akú som v živote urobil, ale Noah mala na mňa takýto vplyv, pri nej som sa zmenil na zamilovaného magora.

Pozrela na mňa so zvlhnutými očami. „Lúbim ťa, je skvelý!“ pobožkala ma na pery.

Usmial som sa a otočil ju, aby som jej náhrdelník mohol priprnúť. Biele šaty jej odhaľovali krk, a tak som si neodpustil jeden bozk na šiju. Zachvela sa a ja som sa musel opäť ovládnuť. Zapol som jej retiazku a sledoval jej veselú tvár.

„Hodí sa mi?“ pozrela sa dolu.

„Vyzerá dokonalo, ako ty,“ odvetil som.

Hoci sa mi nechcelo, museli sme sa vrátiť na oslavu. Prial som si byť s ňou sám, vlastne ako vždy, ale po toľkom čase v odlúčení som po tom túžil niekoľkonásobne viac.

„Môžem ísť takto?“ opýtala sa nevinne.

Usmial som sa. „Samozrejme,“ pozapínal som si gombíky na košeli a zo zeme som zodvihol kravatu.

„Dovolíš?“ požiadala ma a ja som sa rozosmial.

„Odkedy vieš viazať kravatu?“ Nikdy jej to nešlo a bol som to ja, kto jej ju každé ráno viazal.

„Musela som sa to naučiť, keďže môj sexi frajer vyletel z rodičovského hniezda a zvolil si cestu samostatnosti,“ práve dokončovala uzol.

„Takže sexi, hej?“

Prevrátila oči. „Vráťme sa tam, lebo všetkým dôjde, kde sme a čo robíme.“

Mne by to nevadilo. Aspoň by ostatní vedeli, že sa od mojej frajerky majú držať ďalej. Napriek všetkému, čo sme spolu prežili, sme pre väčšinu ľudí stále boli len nevlastní súrodenci.

Noah odišla ako prvá, ja som si medzitým zapálil. Vedel som, že sa jej moje fajčenie príliš nepozdáva, ale bez toho by som zošalel. Pred odchodom ma však niečo zaujalo. Jej spodná bielizeň zostala ležať na zemi.

Odišla naostro?

Keď som sa vrátil, zbadal som ju rozprávať sa so skupinkou kamarátov. Jeden z dvoch prítomných mladíkov mal ruku na jej chrbte. Vykročil som k nim a pokúsil som sa zachovať pokoj. Keď ma Noah uvidela, okamžite ma jednou rukou objala okolo pása a oprela si tvár o moju hrud'. To gesto ma upokojilo.

„Videla si Liona?“ opýtal som sa jej a pátral po kamarátovi v dave. Trochu som sa oňho bál. Kým som bol v San Franciscu, volal mi a spomenul, že jeho brata Lucu čoskoro pustia z väzenia. Odsedel si štyri roky za predaj marihuany. Úprimne, z jeho návratu na slobodu som nemal veľkú radosť. Nie že by som nebol rád kvôli Lionovi, koniec kon-

cov môj kamarát mal z rodiny len svojho staršieho brata. Napriek tomu som vedel, čoho všetkého je Luca schopný, a nebol som si istý, či je prítomnosť bývalého trestanca pre Liona vhodná.

„Už dlhšie som ho nevidela,“ poznamenala Noah. „V každom prípade, teraz by si mal ísť pozdraviť rodičov,“ dodala a ja som okamžite znervóznel.

Keď Noah uniesli, bolo im jasné, že je to medzi nami vážne, a vôbec sa im to nepáčilo. Odvtedy nepremárnili jedínú príležitosť, aby nám to mohli dať najavo. Vedel som, že otec by nedovolil podobný škandál. Boli sme predsa známa rodina a jasne nám povedal, že pre verejnosť sme stále len súrodenci. No prekvapilo ma, že ani Raffaella sa nepostavila na našu stranu. Práve naopak, odvtedy na mňa hádzala podozrievavé pohľady, ktoré ma poriadne znervózňovali.

„Pozrime sa! Môj syn sa vrátil,“ vyhlásil otec so silným úsmevom.

„Otec,“ pozdravil som ho. „Ahoj, Ella,“ dodal som najmilšie, ako sa dalo. Na moje prekvapenie sa na mňa usmiala a objala ma.

„Som rada, že si prišiel,“ povedala a zadívala sa na Noah stojacu obďaleč, „doteraz bola veľmi smutná.“

Všimol som si, ako sa Noah začervenala, a žmurkol som na ňu.

„Ako ti to išlo v práci?“ vyzvedal otec.

Ako naschvál ma priradil pod Steva Hendrinsa, autoritívneho idiota, ktorý mal viesť advokátsku kanceláriu, kým som nenabral dostatočné skúsenosti, aby som ho nahradil. Všetci vedeli, že som na to pripravený, ale otec mi stále nedôveroval.

„Únavne,“ snažil som sa ho nespáliť pohľadom.

„Normálka,“ vyhrkol. Po jeho slovách sa mi zhoršila nálada. Nemal som náladu na podobné táraniny, už nie-